Коли із хати вийшли ми,
ще тільки розсвітало...
Під білим килимом зими
усе навколо спало.

В пухнаті сукні і свитки
ялини повдягались,
кущі насунули шапки
і вовною пишались.

Укрилось ряднами село,
безмежний степ біліє,
стежки й дороги занесло,
і цяточки не мріє.

Безмежна тиша навкруги —
ні голосу, ні шуму...
На все навіяли сніги
якусь глибоку думу.

І, може, думає усе,
коли той день настане,
як з півдня вітер принесе
уклін, привіт весняний.